

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 325. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064872336/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

mer din Brudgom, nu viger vi, Sekunderne, der skabte ham, vi Mennesker, der fødte Gud!

Kun Sydet i de brændende Lys, af deres standende Åndedræt – og fjærnt, fjærnt en Jamren af de sidste Ulve . . . og af hint hvileløse Hjul i Persberg. Eller – Iye, var det Polhems Urets Viser dér, som krøb mod sit Mål: rundede Guds lydefrie Cirkel! »I Dag som i Går! Men i Morgen en ny og anden Dag!

Se, som vi gav dig os selv, giver vi dig nu hende, Jorden, som bar os og bandt os, Jærnet, der drak vort Blod og Blodet, hvoraf vi skabte dig! Se, dér troner hun inde, halvblottet og stor, Slægternes Dronning, Elskerinden, Moder til os og vore Børn! Men – hun bærer en Krone, den er din – så tag da din Brud!

Det glimtede gennem Spejlet . . . et Øjeblik brændte fire Lys derinde . . .

Susanna forskød det imod Brynte, og han listede sig over Gulvet . . . et Sekund til, og han vilde stå derinde, hendes, sin egen Vilje, i Guds Sted!

I samme Nu så Steffan sit eget Åsyn, dødblegt, ved Siden af Bryntes i Spejlet.

Hans Hoved brusde, af Polhems Uret, som, fyldt til Randen af Timer, kogte over i Tolvslaget, af hans Blod – nej, af Guds, dets Angst og Vælde! Han trådte et Skridt og se: han blev Gud!

Tak, Brynte og Susan, at I lærte mig det: Gud skabt af Mennesket, af jer og af mig, Guds spaltede Vilje om Jorden! Tak I lærte mig Troen på den eneste Gud: Mennesket!

Susanna, så se da dine Bejlere, og vælg din Brudgom! Se, du er os gævet: vi greb dig selv! Ventedu den ukendte Gud? Så peg på hans Fader! Husk, at en Brud er Moder!

Og – han lukkede svirvlende Øjnene – en Brudgom er Fader, din og Evighedens Herre!

Polhems Urets Slag . . . Og et skingrende Skrig gennem Dronet . . . Steffan rev Øjnene op.

Bag Brynte og ham, bag Susanna stod en hvidklædt Skikkelse . . .

Susanna styrtede op imod den – og tumlede tilbage mod Stolen, mod Brynte, og baglæns i Gulvet.

Og en brusten Røst talte gennem Slagene: »Bud fra Frøken Hulda: nu skal alle Lys slukkes på Djursøer. Nu slår Sancta Lucia-Nats!»